

Как бавно тече времето от седем до три! Наблюдавам колегите си. Един вече напълно се е примирил със съдбата си. Двама се оставят да ги командват. Един е неутрален; не иска да се меси в нищо. Останалите трима се борят за власт! Но всички сме нащрек. Ако малко се отпуснем и се забравим, лесно можем да станем плячка на един от амбициозните, които започват да купуват и ловят чиновнически души, с желание да увеличат малкия си отряд от подчинени, за да могат още повече да се издигнат.

Изречението: "Колега, прегледайте, ако обичате, тази преписка!", което на страничния човек може да прозвучи съвсем безобидно, най-често е метната от съседното бюро примка, която може да ви удуши или широко да отвори портите на крепостта за много по-опасното следващо изречение-нареждане: "Напишете ми бележка за това!" – този път без "ако обичате!".

Започнал от нищо, бъдещият шеф трябва първо да подчини колегите си, с които е в една стая. Когато осъществи това, вече притежава малък влог – жетон за голямата чиновническа игра на издигане. Ще започне да превзема и стаята до своята канцелария, а с три стаи под контрола си, ще може вече равноправно да се появява на ведомствените събрания с изречението: "Моята работна група ще направи всичко възможно за изпълнение на възложената задача..." – с което си отваря неподозирани врати към нови анексии, сега вече по етажите! В този момент от кариерата си, малкият непознат шеф, който започва завоевателния си поход от обикновеното референтско бюро, има вече право на отделна стая – райската градина, за която мечтаят много чиновници. Въпросът е само че как да се сдобие с нея. Ако бъде търпелив, ще изчака предшественикът му да излезе в пенсия (все

по-малко са търпеливите!) или ще се възползва от това, че шефът, в залеза си, е изпратен за по-дълго време към някое представителство в чужбина. Ще изнесе бюрото му и ще го натика в стая, където седят вече петима служители, а ще внесе своето. Един от съществените атрибути на властта, както забелязах, естествено е разположението на това фамозно бюро в канцеларията. Преуспелият човек например, никога няма да постави бюрото си успоредно на стените, а по диагонал(!), за да се дистанцира от подчинените си; върху сивия мокет или голия паркет ще застели килим в крещящи цветове. В канцеларията му изневиделица ще се появи огромен фикус или някое по-голямо насекомоядно растение (за разлика от дребните цветенца, които растат по бюрата на възрастните чиновнички), ще набави географска карта, сякаш контролира завладяването на континентите, а от склада ще му донесат и някоя картина, естествено, масло, тъй като няма доверие в останалите изобразителни техники.

Щом стана дума за картини, нека между другото, за момент, да се спрем на тъжната им съдба в канцеларския кафез.